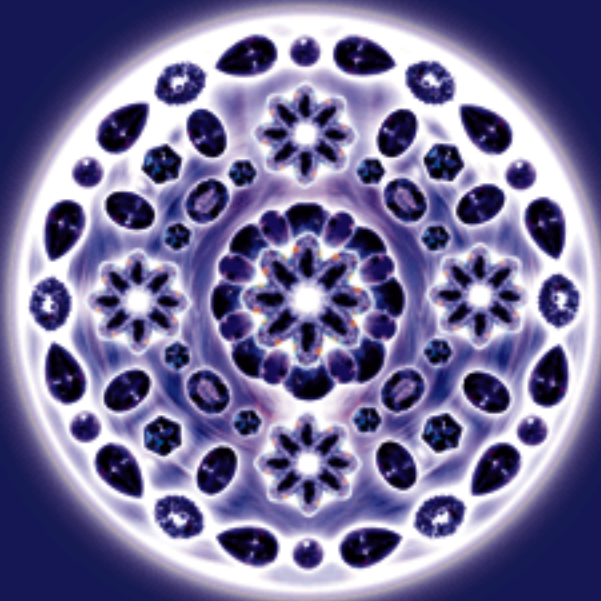

indigo LAPSED II

Rõõm indigolastest

Sõnumeid, lugusid ja mõtteid indigolastelt

LEE CARROLL ja JAN TOBER

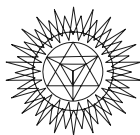

Indigolapsed II

Rõõm indigolastest

Sõnumeid, lugusid ja mõtteid
indigolastelt

Lee Carroll ja Jan Tober

KIRJASTUS VALGUSESAAR

Originaaltitlel:

An Indigo Celebration

Tõlkinud *Meri-Liis Laiberand*

Toimetanud:

Riina Grethiel Leppoja

Malle Kiirend

Avaldatud lepingu alusel kirjastusega
Hay House, Inc.

ISBN: 978-9985-9654-4-3

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

© 2001 Lee Carroll ja Jan Tober

© Tõlge eesti keelde. OÜ Valgusesaar, 2007

www.valgusesaar.ee

Kirjastus Valgusesaar on meie panus, aitamaks luua reaalsust, mis põhineb koostööl. Me oleme veendunud, et kogu inimkond on üks tervik ning et igaiühe panus selle terviku harmoneerimisel ja rikastamisel on ainukordne ning väärtuslik. Raamatud, mida avaldame, aitavad inimestel avastada iseennast ning meenutada oma hingesuurst – eneses peituvat jumalikeku potentsiaali. Meie eesmärgiks on edastada sõnumit, et üheskoos suudame me seda maailma muuta ning et meis kõigis on peidus võime luua nii enese kui teiste jaoks paremat tulevikku.

Valgusesaar

Sisukord

<i>Sissejuhatus</i>	1
I PEATÜKK — <i>Indigolaste tarkus</i>	9
II PEATÜKK — <i>Indigolaste vaimsus</i>	65
III PEATÜKK — <i>Vanemad indigod</i>	121
IV PEATÜKK — <i>Teine intervjuu Nancy Tappe'iga</i>	133
V PEATÜKK — <i>Meie sisemine laps</i>	145
VI PEATÜKK — <i>Lapsevanemaks olemisest</i>	163
VII PEATÜKK — <i>Elu indigolaste silmade läbi</i>	197
VIII PEATÜKK — <i>Mida oleme õppinud</i>	213
<i>Järelsõna</i>	233
<i>Vüited</i>	235
<i>Autoritest</i>	237

Tänuavaldus

Siin on mõned neist inimestest, tänu kellele see raamat sai ilmuda:

Nancy Coleman
Kim Mander
Steve Arnold
Allison Hurley
Marie-Helene Dubois
Dee
Grace Kohl
Sharon Marshall
Marcia Pack
Justine Turner
Kathryn Hutson
Joanne Wisor
Constance Snow
Renee Weddle
Susan Saunders
Robin Rowney
Bev Wells
Barbra Dillenger
Felicitas Baguley
Tracy Cisneros
Kerry-Lynne Findlay-Chapman
Anna
Mary Ann Gildroy
Nan Sunshine
Jaye Powers
Mike Meloy
Vanessa
Nancy Tappe
Barbara Gilman
Lisa Wallace
Patty Doe
Betsie Poinsett

William Linville
Mallika Krishnamurthy
Cher Matthews
Connie Mann
Petra-Sarah Neumayer
Gousei Robert Jacobs
Nancy Shea
Jere Neal
Doris Crompton
Jenny Marrs
Brian Coleman
Monique E. LeBlanc
Gabby van Heerden
Anne Saunders
Jennifer Walsh
Sally Donovan
Katherine
Nikki Dolan
Evelyn Beatty
Yvonne Zollikofer
Angela Graves
Bea Wragee
Rabbi Wayne Dosick
Umar Shariff
Barbara Brandt
Joyce Tutty
Pamela Hollander
Sharyl Jackson
Shirley Michaels
Katarina Friedrich
Jacob Butler
Karen Eck (täname teid!)

„Lapsed on meie suurimad hõlvamata ressursid.”

– Dalai-laama¹ –

*„Iga laps on seiklus, mis juhatab meid paremasse tulevikku –
võimalus vana korda uneks luua.”*

– Hubert H. Humphrey¹ –

*„Kui ootame abi ja lunastust, siis saab see tulla vaid lastelt,
sest nemad on inimese loojad.”*

– Maria Montessori, Itaalia pedagoog¹ –

Sissejuhatus

See siin on teine meie poolt välja antud raamat indigolastest, ent seda ei saa pidada esimese järjeks. Nüüd läheneme teemale teisest küljest ja esitame teile lastevanematelt saadud teavet, mida täiendavad õpetajate ja teiste oma ala asjatundjate sügavmõttelised tähelepanekud. Kui esimene raamat püüdis indigolaste teemat tutvustada ja lahti seletada, siis see väljaanne ei ole nii akadeemiline ning siin saab rohkem nalja. *Olge valmis asja huumoriga võtma!*

Janile ja minule meeldiks uskuda, et kõik, kes selle raamatu kätte võtavad, on lugenud ka esimest raamatut, mille pealkiri on *Indigolapsed* ja mis ilmus 1999. aastal kirjastuse Hay House väljaandena.*

Siiski ei saa me selles täiesti kindlad olla ja juhuks kui keegi teist peaks nüüd küsima: „Kes need indigolapsed veel on?“, võtame järgnevalt esimese indigolastest rääkiva, nüüd juba bestselleriks muutunud raamatu sõnumi lühidalt kokku.

Ülevaade. Meie Janiga oleme eneseabilektorid ja kirjutame ka raamatuid. Kui oled nõustaja ja veedad palju aega inimestega tegeledes, võid hakata nägema käitumismustreid, mida ei pruugi tingimata märgata need, kes ei haara „suuremat plaani“.

Nagu me oma eelmises raamatus kirjutasime, olime hakanud üha rohkem ja rohkem kuulma uut tüüpi lapsest – või vähemalt lastevanemate uut laadi kasvatusprobleemidest. Need raskused olid veidrad, sest peegeldasid näiliselt ebatüüpilist ja meie (ja

---

* Eesti keeles ilmus *Indigolapsed* kirjastuselt Valgusesaar 2005. aastal. (Tlk.)

ka meist järgmisele) põlvkonnale võõrast ja ootamatut täiskasvanu ja lapse rollide vahetusminekut.

See vihastas paljusid vanemaid ning nende mõistus oli otsakorral. Ka lasteaiakasvatatajad, kellest osad oli pidanud oma ametit rohkem kui 30 aastat, rääkisid meile samasuguseid lugusid – sellest, kuidas nende hoolealustega on kõik hoopis teisiti kui varem.

Siis hakkasime taipama, et see ei puuduta üksnes Ameerika lapsi, sest ka oma välisreiside ajal tuli meil vanematega arutada neidsamu küsimusi. Isegi Aasia kultuuris, kus lapsi on alati õpetatud vanemaid austama, olid hakanud ilmnema samasugused käitumise kõrvalekalded (vt 8. ptk).

Nii jõudsimegi *Indigolaste* kirjutamiseni, mille juures saime väga asjatundlikku abi mitmetelt tunnustatud autoritelt, pedagoogidelt, lasteaiakasvatajatelt, teadusdoktoritelt ja -magistritelt ning teistelt lastega igapäevaselt kokku puutuvatelt inimestelt.

Me lähtusime oma tähelepanekutest ning püüdsime pakuda parimat meile teadaolevat infot ainevaldkonna kohta, millest teadsime, et see võib olla vastuoluline. Kahtlesime, kas meid ikka võetakse tõsiselt, kui läheme ühiskonnale õlale patsutama ja ütleva: „Vabandust, aga meie arust inimkond areneb ja selle tunnistuseks on lapsed.”

Selles oli meil õigus – ainevaldkond on tõepoolest vastuoluline. Ühes ja samas postikotis toodi meile nii vihaseid kirju kui ka tänusõnu laste elu päästmise eest. Mida teie sellises olukorras teeksite? Vastus on lihtne: visake ebameeldivad kirjad ära, meeldivad läkitused riputage aga üles oma kodulehele!

Kui nüüd tõsisemalt rääkida, siis raamatu hea vastuvõtt andis meile kõvasti kindlust juurde. Mõne kuuga levis see üle kogu maailma, raamat tõlgiti paljudesse keeltesse ning läbi müüdi ka kõik meie varem kirjutatud teosed. See näitas, et inimestele läks meie sõnum korda. (Kui nad just ei kasutanud meie raamatu lehti paraja trobikonna linnupuuride voorderdamiseks.)

Kõik Ameerika raamatupoed võtsid *Indigolapsed* müüki ning tundsid selle väljapanekul (positiivset) kimbatust: kuhu raamat poes paigutada? Barnesi & Noble'i riiviltel kohtasime seda nii

sildi „Lapsevanematele” kui ka märgise „New Age” all. Meile räägiti, et osa kauplusi olevat pannud raamatu müüki lasteosakonnas. Meie meelest oli see veider, sest kirjutasime selle täiskasvanutele, mitte lastele. Hiljem kuulsime, et mõned lapsed olid lausa nõudnud, et vanemad meie raamatu ostaksid ja seda neile ette loeksid! Mingil kombel olid nad üksnes pealkirja kuuldes aimanud, millest see räägib (aga nüüd hakkame kalduma juba üleloomulike nähtuste valdkonda).

Avastasime raamatu ka allahinnatud kaupade kaubamajast Costcos – sellisest poest, kust koormate viisi paberikaupa ja jooke ostetakse, teate küll. Mõnes teises osariigis nimetatakse seda kaupluseketti Sam’siks. Tollal polnud meile päris selge, kas võtta seda kui komplimenti raamatu aadressil või mitte, aga nüüdseks oleme jõudnud arusaamisele, et nii ongi hea. Meie kodulinnas San Diegos on raamatud indigolastest otse 80-naelaste kirjaklambrikastide kõrval. Kui rahvas sinna tonnikaupa tualettpaberit ostma läheb, viib nende tee meie raamatust mööda.

Lõpuks seadsime sisse kodulehe www.indigochild.com, mida raamatu ilmumisele järgnenud esimese kaheksa kuu jooksul külastas tuhandeid inimesi. Paljud oma ala spetsialistid hoiavad nüüd meie raamatut oma kabinetis ning teistelt nõutakse, et nad seda oma töö pärast loeksid. Teame mitut koolidirektorit, kes ostsid neid raamatuid terve kohvritäie ja panid ühe eksemplari iga õpetaja lauanurgale!

Raamat sai möödunud aastal tõepoolest särava vastuvõtu osaliseks ning meie Janiga leidsime end andmas indigolastest intervjuusid nii konservatiivses Singapuri Raadio studios kui ka Ühendriikide boheemlikus Dreamlandi raadios, mida varem juhtis Art Bell, nüüd aga Whittley Streiber. (Viimati mainitud studios esinesime kaks korda.) Aga edasi?

Osa inimesi süüdistas meid vaimse uskumustesüsteemi (metafüüsika) poolt põhjustatud eelarvamuste levitamises ning lastekultuse õhutamises. (Need olid väga vihased kirjad.) Vastasime, et me lihtsalt ei saanud Jumalat mängust välja jätta. Kui inimesed soovivad empiirilisi uuringuid, kus lapsi nähakse laborirottidena,

siis valmistab meie uurimus neile muidugi pettumuse. Rääkisime elust ja tähelepanuväärsest olukorrast, mis on välja kujunenud nii meie riigis kui ka mujal maailmas. Meie vaimne lähenemisnurk teema käsitlemisel osutus sarnaseks sellega, mida on rakendatud ka mõnes teises sama nähtust puudutavas raamatus. (Selle üle arutleme allpool.)

Me ei toeta ühtegi kirikut ega religiooni, vaid ainult viitame *vaimsetele* tahkudele indigolaste käitumisviisides. Selgus, et paljud neist lastest on huvitatud religioonist ja iseenda vaimsusest. Sellest tulenevalt on usk olnud nende endi valik. Ja kui ka lapsed ise on avaldanud soovi rääkida Jumalast, oleme meiegi sellest teile teada andnud. Paljud lapsed näevad ingleid! Osa vanemaid peab seda probleemiks ning pöördub vaimude väljaajaja või kohaliku lausuja poole (ausõnal!). Me tahame neile kinnitada, et nende lastega on kõik korras. Õigupoolest arvame, et nendega on kõik isegi *rohkem* kui korras.

Kui tahate nalja saada, külastage veebilehekülge www.amazon.com ja lugege meie raamatule antud hinnanguid. Need on ikka kas viis punkti või üks punkt. Kes raamatut ei salli, ei ole ka mõistnud, millest seal kõnelesime. Oli inimesi, keda meie raamat üldse ei aidanud, ja neid, keda see väga palju aitas. Mõned jõudsid järeldusele, et me propageerivat fakti, et need uued lapsed Maal on tulnukad kosmosest! Seda me ei teinud, *kiüll aga* ütlesime inimestele, et meie meelest on tegemist inimkonna uue arengustmega. Vaatamata vastandlikele hinnangutele, püsivad *Indigolapsed* kaks aastat pärast ilmumist ikka veel Amazoni 600 kõige ostmata raamatu hulgas.

Tähtis on rõhutada: *indigolastest kirjutamise õigus ei kuulu üksnes meile*. Meie ainult juhatasime selle teema sisse ning kandsime ette, mida olime teada saanud ja näinud. Andsime endale aru, et kui nähtus ära tuntakse, hakkab selle kohta tulema rohkem infot. Me ei teadnud vaid, kui kiiresti see juhtub. Samal ajal, kui meie avaldasime *Indigolapsed*, ilmus samal teemal veel kaks olulist teost: *Uue aastatubande lapsed. Laste surmalähedased kogemused ja inimkonna evolutsioon* P. M. H. Atwaterilt² ja *Vanad hinged. Teaduslikud tõendid eelmiste*

elude kohta Tom Shroderilt.³ Mõlemas raamatus oli juttu indigolastest, ainult et neid ei *nimetatud* nii. Oleks huvitav teada, kas ka need autorid said vihaseid kirju usklikelt ja kas ka *nende* raamatus kirjeldatud lapsi peeti tulnukateks.

Muide, meie raamatute pakk on megakaubamajas ikka veel kõige peal. Kui oleme käinud ostmas vakakaupa salvrätte või hiiglaslikku pähklivõipurki, millest jätkub viieks aastaks, pole me neid teisi raamatuid enda omade kõrval näinud. Teatud mõttes see isegi meeldib meie.

Selle raamatu eesmärk

Nagu me ennist ütlesime, pole see raamat eelmise järg. On palju teisi toredaid autoreid, kes on meilt teatepulga üle võtnud ning jagavad soovitusi, milles suhtutakse indigolaste kasvatamisse austusega. Seega tahaksime käesolevas raamatus akadeemilistest küsimustest veidi eemalduda ning keskenduda indigolaste üle *rõõmustamisele*. Tahame pakkuda mõnusat lugemist, sõõmu värsket õhku, naeru, nalja ning veidi pisaraid. Samuti soovime tõstatada paari teemat, mida me esimeses raamatus ei puudutanud, näiteks rääkida neist indigolastest, kes on juba liiga vanad selleks, et nende iseloomustamiseks sobiksid meie poolt loetletud omadused. Samuti esitame raamatus usaldusväärset infot väga tõsise teema kohta – laste kohta, kes tapavad teisi lapsi. Räägime ka sellest, kuidas saaksime aidata teismelisi, ning oma sisemise lapsega töötamise tähtsusest täiskasvanute jaoks. Ent ühtlasi tahaksime teid hoiatada, et kõige muu kõrval võib seda raamatut lugedes ka nalja saada.

Paljud vanemad on saatnud meile lugusid oma indigolastest. Need lood on südantsoojendavad, valgustavad ja vahel ka kurvad. Aga neis kõigis räägitakse elust koos indigolastega – erakordse, praegu Maa peal üles kasvava laste rühmaga, kes on arukad ja taiplikud ning kes ei käitu üldse varasemate põlvkondade laste kombel. Seega on selle töö eesmärk pakkuda veidi meelelahu-

tust, ent ka intellektuaalset ja kasvatuslikku stimulatsiooni. Me tahame, et see raamat võimaldaks pilguheitu inimeste tegelikesse kogemustesse, ning lõbustada teid vanemate jutustustega sellest, mida nende lapsed on öelnud ja teinud.

Nüüsi võtke, kui sobib, peast oma akadeemiline peakate ning asendage see millegi peo jaoks sobivamaga. Pidutsemine täidab inimese rõõmuga ning me anname teile loa naerda, karjuda, õhku ahmida, üürata ja hüüatada: „Kuulge, minu lapsed tegid sedasama!” Ja siis võite võtta esimese raamatu, kui te pole seda veel lugenud, ja uurida, millest jutt üldse käib. Minge oma kohalikku kaubamajja ning muretsege endale seal raamatuga ka koorimatäis paberrätte. Selleks tuleb teil indigolastest rääkivate raamatute kuhja juurest riulirea lõppu minna ja seal, rosinat aastavaru sisaldavate karpide kõrval, need ongi.

Raamatu ülesehitus

Hüva... nüüd siis ülesehitusest. Tekib tahtmine hüüda: „SIIN POLEGI MINGIT ÜLESEHITUST!” Siin räägib meie sisemine laps, kes ei taha midagi kuulda peatükkidest, viidetest ja muust seesugusest (sisemise lapse kohta vt täpsemalt 5. peatükist). Aga meie süiski tahame. Võib-olla liigagi.

Raamatu esimese osa moodustavad täiskasvanute ja mõnede laste saadetud lood. Osa neist on väga lühikesed, teised pikemad. Me oleme nende sekka puistanud laste ütlusi ja isegi veidi luulet.

Nagu juba mainisime, on raamatus lühike peatükk, mis on pühendatud vanematele indigotele, ning siin on (nagu ka meie eelmises raamatus) mõned kirjad indigolastelt endilt. Raamatust võite lugeda teist intervjuud Nancy Tappe'iga, meie eksperdiga värvide alal, ning tarkusesõnu ka meie teistelt kaastööliselt. Ühes peatükis käsitletakse sisemist last puudutavat teavet, mis on meie meelest äärmiselt oluline selleks, et saaksime olla head lapsevane-

mad. Lõpuks teeme kokkuvõtte kõigest, mida oleme indigolaste kasvatamise kohta õppinud pedagoogidelt, vanematelt, uudistest ja ühiskonnalt tervikuna.

Kaasautorid

Mis puudutab kaasautoreid, siis iga loo alguses nimetame selle saatnud täiskasvanu (ja vahel ka lapse) nime. Osa täiskasvanuid ei soovinud esineda oma õige nime all, et mitte valmistada piinlikkust oma lastele, kui nad suureks kasvavad ja seda raamatut loevad. Osa meile kirjutanud lapsi jälle ei tahtnud oma vanemate pärast, et avaldaksime nende õiged nimed – mis ütleb nii mõndagi nende suhete kohta vanematega, või kuidas? Neid palveid tuli meil igatahes arvestada. Kui juhtute süit leidma oma loo – mille saatsite meile kirjaga kaua aega tagasi –, aga olete vahepeal oma elukohta või meiliaadressi muutnud, siis see selgitabki asjaolu, miks teie täielikku nime pole ära toodud. Neil puhkudel oleme piirdunud vaid eesnimedega.

Internetiallikad ja nendega seotud raskused

Ühtlasi puutusime kokku kimbatusega, mis on meie jaoks uus: kuidas viidata tundmatute autorite kirjutistele, mis pärinevad Internetist. Tahtsime viidata kõigile allikatele ning mõtteavaldustele, mis polnud meie endi looming. Laste ja vanemate anonüümselt Interneti üles pandud sõnumite osas ei teadnud me, mida teha. Me esitasime endale küsimuse, kas peaksime osa suurepärast materjali (sealhulgas väga humoorikaid kirjutisi) tähelepanuta jätma või need siiski avaldama? See oli aususeküsimus.

Lõpuks otsustasime teha nii, et *avaldame* oma raamatus Internetist leitud pärlid, ent mainime seejuures, et autor on tundmatu ning allikaks on Internet. Kui avastate sellest raamatust oma

mõtteid või teate, kes on nende autoriks, siis palun võtke meiega otsekohe meie kodulehe www.indigochild.com kaudu ühendust. Siis saame enne kordustrükki raamatus vastavaid parandusi teha ning teie panusele viidata. Kirjutage meile ja esitage andmed autori- või omandiõiguse kohta ning me avaldame teie õige nime. Raamatu teksti parandused paneme üles ka oma kodulehele, mille kaudu teie panus saab avalikuks juba enne kordustrüki ilmumist. Õigupoolest on seda moodust kasutatud ka mõnede teiste populaarsete raamatute puhul ning me otsustasime järgida nende autorite eeskju.

*Me loodame, et see raamat annab teile teadmisi, viib teid uute avastusteni,
paneb teid naerma ja aitab teil näha meie planeedi tulevikku
lootusrikkamalt!*

KUUES PEATÜKK

Lapsevanemaks olemisest

(Tänapäeva lapsed vajavad enamat – kas olete märganud?)

Järgnevalt tutvustame teile kaht arutlust kvalifitseeritud inimestelt, kes on „eesliinil”. Nad töötavad päevast päeva laste ja nende vanematega ning panid need mõtted kirja siis, kui näis, et tulistamisest koolis on saanud vaat et iganädalane sündmus.

Me austame kõiki vanemaid üle maailma, kes teevad läbi imelist avastusretke – tahavad pakkuda oma lastele midagi täiesti erinevat sellest, mida nende vanemad neile pakkusid. Põhjus ei ole hoopiski selles, et neid oleks halvasti kasvatatud! Üks kõige hullemaid tundeid, mida tunnevad paljud emad ja isad, on see, et nad teevad enda arvates head tööd, täpselt samuti, nagu tegid omal ajal nende vanemad, aga ometi on selge, et miski selles kõiges ei toimi.

Kas need lapsed vajavad midagi enamat, kui vajasime meie? Vastus on jah ning pole ka kuigi raske mõista, mis see on. Nad vajavad armastust, tarkust ja sõprust. Nad vajavad ärakuulamist ja seda, et nendega arvestatakse. See nõuab vanematelt enesedistsipliini, tarkust ja mõningaid teisi omadusi, mida on meie

ühiskonnas juba normiks muutunud kiire elutempo juures raske leida.

Head vanemad, te ei ole oma muredega üksi! Need raamatud, mida kirjutame, pole mõeldud teie mahategemiseks. Me tahame aidata teil oma kallite lastega kõige paremateks sõpradeks saada ja seda isegi juhul, kui arvate, et on juhtunud liiga palju niisugust, mis selle raskeks teeb, ja et niipea kui teie lastest saavad teismelised, on nad „kadunud”. Teated vanematelt üle kogu maailma kinnitavad, et see pole nii. Kunagi pole liiga hilja näidata lastele armastust. Aga enne, kui see nende jaoks midagi tähendama hakkab, peavad nad nägema muutusi *teis*.

Järgnevalt üks väike kirjatöö vanemaks olemise kohta naiselt, kelle nimi on Barbra Gilman. Tal on 20-aastane kogemus terapeudina ning ta on laste ja vanemate rahvusvahelise võrgustiku diplomeeritud vanematekoolitaja. Ta on ka edustrateegiate ühingu liige ja tegevdirektor. Barbra on töötanud New Yorgis asuva vaimse teadlikkuse keskuse direktorina ning juhtinud raadiosaadet „Teadlikud valikud”. Ta on innustav lektor, kes on pidanud sadu vaimsele arengule ja teadlikkuse suurendamisest johtuvalle edule pühendatud seminare. Tema uue raamatu pealkiri on „Mitteametlik juhis edukaks eluks planeedil Maa”. Teda võib kätte saada telefoninumbri (888) 826-8930.

Vanemate õpetamine

Rahu saab alguse kodunt: tarkus ja toetus indigolaste vanematele

Barbra Gilman

Kõigepealt ühe noormehe kirjutatud luuletus.

Minu vanematele

Te armastate mind ja arvate, et see annab teile õiguse
vormida minu elu teie oma sarnaseks.

Aga seda ei juhtu kunagi. Ma pean olema vaba,
ma pean olema mina!

Ma tean, et hakkam tegema vigu
ja unes tihkuma.

Soovin, et saaksite seda ära hoida,
aga ma pole süüski teie lemmikloom.

Te ei saa panna mind käsu peale trikke tegema
ning mind alati käe või käpa otsas hoida.

Selleks et võita või kaotada,
pean ise käima oma mõnikord üksildast,
mõnikord ohtlikku rada.

– Sef Tritt, 14-aastane –

Mis juhtuks, kui iga laps sünniks siia ilma, varba küljes juhend, kuidas just teda kohelda tuleb? Mis juhtuks, kui kõik vastsed vanemad saaksid lasta endale teha seeria vaksineerimisi, mis ei la-

seks neil korrata oma vanemate vigu? Mis juhtuks, kui kõik inimesed, kes hoolitsevad laste eest – vanemad, vanavanemad, õpetajad või sõbrad – oleksid varustatud erilise seadmega, mis teeks nad selgeltnägijaks ja kindlustaks selle, et nad ei tõlgenda lapse kavatsusi kunagi valesti? Mis juhtuks, kui iga ilma sündinud laps kasvaks terveks, õnnelikuks, rahumeelseks ja vabaks täiskasvanuks? Milline meie maailm siis oleks?

Tegelikult ei sünni ükski laps kasutusjuhendiga, samuti ei ole vanematel selgeltnägemisseadmeid ega tehta neile ka vaktsineerimisi. Pole mingit garantiid, et oleme lapsevanemaks saades selleks emotsionaalselt valmis. Enamasti meist lihtsalt saavad vanemad ja me loodame, et kõik läheb hästi. Ning meie kiituseks tuleb öelda, et enamik meist püüab kogu aeg anda endast parimat, vaatamata sellele, millised on meie šansid. Lihtsalt väga tihti on asjalood sellised, et meie parimatest püüdlustest ei piisa, vältimaks neid ebaterveid mustreid, mida oleme endaga kaasa toonud oma lapsepõlvest ja mida me oma lastele edasi anname.

Mida saaksime selle vastu ette võtta?

Postmodernistlik perekond

Vanematena on meie kohus pöörata tähelepanu mitte üksnes oma lastele, vaid ka – ja võib-olla isegi ennekõike – iseendale, oma vajadustele ja valule. On enam kui tõenäoline, et igal inimesel, kes seda artiklit loeb, on vähemalt üks valuline mälestus ajast, mil tema vanemad teda ei mõistnud või tegid risti vastupidi sellele, mida oleks tulnud teha, et kasvatada lapsest tasakaalukat ja terve enesehinnanguga isiksust. Osal meist on selliseid mälestusi rohkem kui üks. Ja on ka neid, kelle valusad mälestused kaaluvad üles meeldivad.

Suurem osa meist eeldab lapsevanemaks saades, et nad teavad, mida teha, või et meie lastele piisab sellest, kui toimime nii, nagu toimisid meie vanemad. Ometi pole võimalik niisama lihtsalt teada, kuidas tuleb olla lapsevanem, ning kui korrata oma lapsi

kasvatades viise, mida meie vanemad rakendasid meid kasvatades, võib ühesuguse tõenäosusega juhtuda, et kasvatame oma lastest terved, terviklikud ja tasakaalukad isiksused või hoopis kahjustame neid.

Isegi need meie hulgast, keda on kasvatatud armastavas ja toetavas keskkonnas, võivad jääda kaotajaks, kui seisavad silmitsi ühiskonna nõudmistega. Paljud perekonnad ei tule enam toime ühe palgaga. Kui mõlemad vanemad töötavad, lähevad kaotsi perekondlikud lõunasöögid ja paljud teised lihtsad, ent perekonda stabiliseerivad ja ühendavad rituaalid. Korvamaks koosolemise vähesust, panevad paljud vanemad oma lapsed väga paljudesse koolivälistesse ringidesse. Tulemuseks on see, mida ma nimetan postmodernistlikuks perekonnaks: rühm inimesi elab ühe katuse all, aga kõik nad väljuvad sealt nii paljudesse eri suundadesse, et neil ei tekigi võimalust tõeliseks läheduseks. Postmodernistlik perekond pigem lahutab kui liidab inimesi. Mõnikord ei tunne perekonna liikmed üksteist sugugi.

Uue aastatuhande künnisel viskasid inimese evolutsiooni juhtivad jõud sellesse segapuntrasse uue elemendi, kingi inimkonna tulevikule ja väljakutse, mis seisab meie kõigi ees – indigolapsed.

Need uued hinged tulevad pardale, et soodustada meie üleminekut inimteadvuse uuele evolutsiooniastmele. Nad on väga tundlikud multidimensionaalsed olendid, kes evivad sageli paljusid andeid ja peent intuiitvset jõudu. Need lapsed erinevad täiskasvanutest rohkem kui kunagi varem kogu teadaoleva ajaloo jooksul. Nagu üks naine kunagi indigo-imikule otsa vaadates ütles, on nad „sündinud teadmiseга”.

Ausus on oluline

Mis on see, mida indigolapsed teavad, aga enamik meist mitte? Indigolapsed teavad vaistlikult, kes nad on ja mida vajavad. Nad teavad, kuidas inimesed peaksid üksteist kohtlema. Nad

ootavad inimestelt austust ja lugupidamist. Mitte mingil tingimusel ei suhtu nad hästi valetamise, manipuleerimisse ja vägivalda. Indigolapsed ootavad selgitusi ega rahuldu enamasti väitega: „Sellepärast, et ma ütlesin nii.” Kui neid aga kohelda võrdsetena, annavad nad endast parima.

„Aga ma ei valeta oma lastele! Ma ei manipuleeri nendega! Ma ei ole vägivaldne!” kuulen häältekoori. Enamik meist pole kunagi oma lastele tahtlikult pettumust valmistanud ega püüdnud nende käitumist kontrollida enesehinnangu hooba nihutades. Suurem osa meist pole kunagi vihaga lapse vastu kätt tõstnud. Sellele vaatamata on sotsioloogid, psühholoogid ja paljude valdkondade kultuurikriitikud märganud, et meie kultuur ise on vägivallast, pettusest ja manipuleerimisest läbi imbunud. Kui hästi me tunneme neid väikseid, aga mõjuvaid tegureid, mis kuuluvad kultuuriliste sõnumite koosseisu ning on kujundanud meie teadvust juba varasest lapsepõlvest peale?

Võib-olla ei peta me oma lapsi otseselt seni, kuni tunneme, et teatud info varjamine on nende endi huvides. Sellest punktist edasi hakkame aga tõest kõrvale kalduma ning suurem osa meist sellele enam teist korda ei mõtle.

Vaadakem kas või müüti jõuluvanast. Jõuluvana tunnustatakse nii laialdaselt, et teda tunnevad ja tema tulekut pühitsevad ka paljud mitte kristlastest lapsed. Jõuluvana on väga populaarne ja ligitõmbav sümbol, mis ületab religioonide piirid. Aga mis siis, kui ma ütleksin teile, et selle punase mütsiga leebe vanamehe varjus peitub vägivalda ja manipuleerimist toetav vale, mille eesmärk on aidata täiskasvanutel laste käitumist ohjata ning säilitada *status quo*'d? Kas peate seda väidet äärmuslikuks? Aga vaadakem asja lähemalt.

Jõuluvana jagab igal aastal jõulude ajal lastele heldelt tingimusteta armastust, on ju nii? Jõuluvana sümboolne kott on kinke täis, aga enamik meist on lapsepõlves kuulnud, et kui me pole head lapsed, ei too jõuluvana meile midagi. Kui me pole head, viib jõuluvana kõik meie kingid tagasi. See pole aga ju üldsegi tingimusteta armastus. Selles kontekstis rakendab jõuluvana meie kul-

tuuris heakskiidetud karistust – valet, mis on nii psüühiliselt vägi-valdne kui ka lastega manipuleeriv.

Seegi väide näib mõningatele meist liiga äärmuslik ning me kinnitame endale, et lapsed ei võta seda nii tõsiselt, et see saaks neid kuidagi kahjustada. See on ohtlik oletus. Ühes lapsevanematele mõeldud harjutuses aitan neil vaadata maailma laste silmadega. Väikeste laste jaoks pole see lugu müüt – see on väga-väga tõeline. Jõuluvana kasutamine laste käitumise ohjamiseks annab paremal juhul edasi välise motiveerituse sõnumi, halvemal juhul aga õpetab armastusest ja tunnustusest ilmajäämise hirmu kaudu kuulekust.

Sain sellest dünaamikast rabavalt teadlikuks siis, kui üks ema jutustas mulle loo oma tütrest, 12-aastasest indigolapsest. Ema ja tütar sõitsid autoga poodi, kui raadiost tuli laul „Jõuluvana tuleb linna”. Ema kõigutas muusika rütmis pead ja elas uuesti läbi oma lapsepõlvemälestusi lumetuisust ja kuumast šokolaadist, kui tema tütar Kim hüüdis: „See on laste ahistamine, ema! Milline vastik laul!”

„Olin vapustatud,” jutustas Kimi ema meile. „Ja edaspidi ei mõelnud ma jõuluvanast enam kunagi nii, nagu olin teinud varem.”

Praegu on jõuluvana meie südames kinkimise ja heasoovlikkuse sümbol. Pühitsege jõule jõuluvanaga, aga ärge seostage teda ähvarduste ja tasuga. Laske tal olla külluse ja imede sümbol, mis kasvab välja vaid tingimusteta armastusest.

Peaksime loobuma sõnumitest, mida edastati meid kasvatades, sõnumitest, mida paljud meist pimesi tunnustavad, ehkki need on meid oma pehmel moel kahjustanud, sõnumitest, mis võib-olla aitavad meie vanematel meie käitumist ohjata, mis aga ei suuda enam mõjutada indigopõlvkonda. Ma ei taha öelda, et peaksite jõuluvana oma perekonnas ära keelama, kui tahate head lapsevanemad olla. Muidugi mitte! Aga ma loodan panna teid kui vanemaid mõistma, et vanad distsiplineerimis- ja kontrollimeetodid ei toimi enam. Kui suudame omaks võtta mõtte, et need uued lapsed on siin selleks, et meid õpetada, ja kui õpime vaatama maailma nende silmade läbi, muutub meie elu paremaks.

Erinevad vaatenurgad

Kas lapsed näevad maailma tõesti meist nii erinevalt? Jah, näevad küll. Ja mitte ainult teismelistena.

Üks teine ema, kellega ma töötasin, rääkis mulle loo oma kuueaastasest pojast, kes ühel heal päeval tema juurde tuli ja küsis: „Emme, miks sa mind enam ei armasta?”

Üllatunud ja segaduses ema vastas: „Muidugi ma armastan sind, Danny! Miks sa arvad, et ma sind ei armasta?”

Danny seletas: „Sest sa loed mulle nüüd ainult ühe unejuttu, aga varem lugesid kaks.”

Hõivatud emale polnud kunagi pähe tulnud, et selline väike muutus päevakavas võiks tema poega solvata ja jätta talle mulje, et teda ei armastata. Loomulikult polnud tal vähimatki kavatsust oma last solvata. Ta oli lihtsalt tavaline tööga koormatud lapsevanem, kes püüdis kõiki toimetusi päeva sisse ära mahutada. Nagu paljud meist, ei suutnud ta mõista, kuidas tema väike poeg maailma tajub, aga *ometi* leidis ta aega, et poeg ära kuulata ja austas tema tundeid. Nüüd teab Danny, et teda armastatakse ka siis, kui päevakava vahel veidi muutub. Aga enne meie kursustele tulekut ei teadnud Danny ema, kui tähtis on lapse tundeväljendusi kuulata, ning tavatses teda eemale tõrjuda sõnadega: „Oh, see pole üldse tähtis, kullake, sinust on rumal niimoodi mõelda!” Kui ta õppis tema tasandile laskuma ja vaatama maailma tema silmadega, hakkas ta nägema lapse maailma saladusi ning mõistma tema tunnete sügavust. Ta õppis teda kohanemisel abistama ilma traumasid tekitamata.

Me teame juba, et kui indigolapsed saavad kas väärkohtlemise või lihtsalt täiskasvanute mõistmatuse tõttu trauma, võib asi lõppeda nii, et neile määratakse rituaali või teisi seesuguseid ravimeid, millega püütakse nende käitumist muuta. Säärane reageerimine laste vajadustele ja nõuetele teeb nende koolipäeva ja pärastlõuna kodus kergemini korraldatavaks, ent kas see aitab ka lapsi endid? Ei aita. See aitab ainult täiskasvanutel *status quo*'d säilitada.

Mis on see *status quo*, mida täiskasvanud püüavad iga hinna eest alal hoida? Kas meie maailm on nii täiuslikus tasakaalus, nii-

võrd tulvil rahu ja armastust, et saaksime endale lubada oma valikuid mitte kahtluse alla seada? Kas saame tõepoolest eirata võimalust, et kui meie lastel on raskusi, siis oleme meie need, kes peaksid muutuma? Kindlasti mitte. Tegelikult usun ma hoopis seda, et maailma tulevik sõltub vanematest, õpetajatest ja teistest täiskasvanutest, kes hoolitsevad laste heaolu eest, arendades endas arusaamu ja käitumist, mis innustab noori oma võimeid täiel määral välja arendama. Me peame seda suutma, ehkki teame, et paljudel juhtudel pole meil aimugi, mis võimed need on, sest indigolapsed on sageli uutmoodi andekad.

Mida me saame teha? Ennast harida. Indigolaste kohta lugeda. Uurida enda lapseõlvekogemusi, nii positiivseid kui ka negatiivseid. Saada inimesena terviklikumaks.

Viin läbi kursust „Laste käitumise ümberprogrammeerimine”. See on viienädalane treeningprogramm, mis aitab vanematel teha oma elus vajalikke muutusi, parandamaks oma suhteid lastega. Kuidas saaksidki õpetada lapsele positiivset enesesse suhtumist, kui jooksed ise päev läbi ringi, peas katkematu enesekriitiline sõnadetulv. Nii pole see lihtsalt võimalik! Eriti ülitundliku indigolapse puhul, kes tajub silmakirjalikkust isegi sinu südamelöökidest – ja seepärast on sinu jagatud õpetussõnad talle nagu hane selga vesi. Laste käitumise ümberprogrammeerimise kursustel alustatakse sellest, et õpetatakse vanematele positiivset enesesse suhtumist, ning siis näidatakse neile, kuidas oma lastele selles osas eeskujuks olla. See on nagu uue keele õppimine.

Kuidas saad olla oma lastele eneseaustuse ja teistega arvestamise eeskujuks, kui su elu on nii stressirohke, et sul pole kunagi aega enda eest hoolitseda? Ega ei saagi! Seepärast õpetatakse laste käitumise ümberprogrammeerimise kursustel vanematele, kuidas leida aega enda armastamiseks ja enda eest hoolitsemiseks. Ülemäärase stressi all kannatav inimene on nagu tühjaksammutatud allikas. Kui õpime oma jõuvarusid regulaarselt uuendama, suudame pakkuda paremat hoolitsust ja toetust ka teistele. Ja kui armastame iseennast, armastame siiramalt ka teisi inimesi oma elus.

Kui soovime õppida laste unistusi toetama, neile tähelepanu pühendama, leidma aega nende tõeliste kavatsuste mõistmiseks, nende piire austama, avatult kiindumust väljendama, laskma neil pigem kogeda oma tegude loomulikke tagajärgi kui karistusi ja tasu, kasutama vigu kui võimalust neid innustada – siis tuleb meil õppida, kuidas end vaimselt laadida. Kuidas seda teha? Laste käitumise ümberprogrammeerimise kursustel õpetatakse, kuidas juhendada lapsi nendega kõigepealt koos toimides ja seejärel õppida nägema maailma nende vaatenurgast. Meie indigolastest saavad õnnelikud teejuhid, seepärast mängige, pühitsege, looge ja avastage koos nendega! Lapsed tajuvad, et vaimu tervendamise ja taastamise võti on lihtsalt vaba ja kammitsemata elurõõmu väljendamine. Me peame ainult laskma lastel end juhtida.

Muidugi pole see alati kerge ülesanne. Meile on õpetatud, et kui lapsepõlv on möödas, siis oleme „täis kasvanud”, ja kui oleme kooli lõpetanud, tööle hakanud ja lapsevanemaks saanud, ütleme endale: „Nüüd olen ma täiskasvanu.”

Me hakkame kujundama täiskasvanulikku käitumist ja võtma endale täiskasvanulikku vastutust. Meist saavad ülemäära täiskasvanud, kes kaotavad kontakti oma uudishimuliku, loova ja seiklushimulise osaga. Üks ema jutustas mulle, kuidas ta veetis pärastlõuna koos oma seitsmeaastase tütre ja tema kahe sõbraga. See oli soe vihmane päev ning lapsed veetsid aega toas möllates. See ema oli kaunis pühendunud lapsevanem ega otsinud abi telerivaatamisest, aga asjad hakkasid tõepoolest käest ära minema. Ema märkas, et ta muutub aina pahasemaks ja ärritavamaks, öeldes igas teises lauses kõrgendatud toonil ei.

Äkki jõudis temani nagu ilmutus mõistmine, kui armetu ta on, mispeale ta viskus teeseldud jonnihoo diivanile, tagus seda rusikatega ja karjus: „Ma ei taha enam täiskasvanud olla! Ma vihkan täiskasvanuks olemist ja seda, et ma pean kogu aeg ei ütleva! Ma tahan laps olla ja lõbutseda!”

Toas jäi väga vaikseks. Kolm väikest tüdrukut vahtisid teda pärani silmi. Siis hakkasid kõik naerma. „Lähme,” ütles ema,

„jookseme vihmas ümber kvartali!” Ja nad tegid seda. Kolm korda.

Nad said sooja vihmadušši ja pärast seda sooja šokolaadi. Ülejäänud osa päevast lapsed lugesid ja mängisid vaikseid mängu. Aga järgmise kahe aasta jooksul kuulis ema oma tütart mitmel korral rääkimas, kuidas ta koos ema ja kahe sõbraga keset vihmasadu ümber kvartali jooksis – kolm korda! See väike seiklus tähendas lapsele palju.

Aga emale tähendas see veelgi rohkem. Ema avastas endast suurepärase mängu- ja seiklushimulise osa. Ta sai uuesti ühendust oma sisemise lapsega.

Ma kõhklesin, kas kasutada käesolevas essees terminit „sisemine laps”, sest viimase 15 aasta jooksul on sellest nii palju räägitud, et paljud meist ei taha seda enam kuulda. „Juba jälle,” ütleme ja lihtsalt lülitame end välja. Mida me aga ei mõista, on see, et me ei lülita välja mitte lihtsalt ideed või äraleierdatud fraasi – me lülitame juba jälle välja oma sisemise lapse!

Paha lugu! Kujutlege, kuidas te end tunneksite. Te olete nelja-aastane ning avalikkuse ootamatu huvi keskmes: kõik tahavad teist lugeda, teiega mängida, teie kohta midagi teada saada. Teil pole enam üldse privaatsust. Siis aga hakkavad teie uued „sõbrad” üksteise järel ütleva: „Nüüd aitab sellest – elu kutsub.”

Kõik lähevad tagasi oma täiskasvanuelli ning unustavad teid täiesti. Vaevalt jõudsite harjuda tähelepanu keskpunktis olemisega, kui olete juba jälle üksi. Kuidas te end tunneksite? Segaduses? Solvununa? Eksinuna? Armastusest ilmajäetuna?

Ma tahan teile jonnakalt selgeks teha, et integreerimaks seda habrast osa enesest uuesti oma teadvusega ei piisa ühest vabast nädalavahetusest. Selleks et muuta oma elukvaliteeti pikemas perspektiivis, peame temaga töötama või õigemini mängima iga päev.

Kord osales mu seminaril üks naine. Nimetagem teda proua Täiuslikuks. Ta oli silmapaistev naine, väga jõuline ja oma töös edukas, aga tema kehakeel meenutas roboti oma. Ta oli kena välimusega, aga temas puudus soojus, otsekui oleks ta süda kinni müüritud. Ma andsin talle harjutuse: nädala jooksul pidi ta kujus-

tama end klounina. Ta sai sellega päris hästi hakkama ning järgmisel nädalal lasksin tal minna poodi ning osta suure punase nina, salli ümber kaela siduda, naljaka kübara pähe panna ja nüümoodi riidetatuna lastega suhtlema hakata. Kui ma teda järgmine kord nägin, jutustas ta, et tema 13-aastane poeg oli talle öelnud, et ta pole veel kunagi emaga sellist lähedust kogunud. „Jätka samas vaimus, ema,” ütles ta ja tänas ema.

Kuu aega hiljem helistas see naine mulle ja teatas, et on saanud ametikõrgendust, millest ta polnud julgenud isegi unistada. Mis oli juhtunud? Tema ettevõttes oli talle öeldud: „Me ei tea, mida sa oled endaga teinud, aga midagi on teisiti!”

See toimib nii: üks väike samm, mille astute, et saada kontakti oma sisemise lapsega, ja selle ühenduse rakendamine igapäevases elus võib muuta teie elu kõiki tahke. Inimestega töötatud aastate jooksul olen märganud, et neis, kes seda teevad ja oma sisemise lapse valla päästavad, leiavad aset imelised muutused. Pr Täiuslik soovis muutust ja *teostas* selle, mis ongi edu võti.

Kui meil on julgust iseenda ja oma lastega aus olla, võime rajada tee uue eluni. Indigolapsed teavad, mida nad vajavad, ning kui jääme avatuks ja õpime neid kaitsehoiakut võtmata kuulama, ütlevad nad meile seda. Kui täiskasvanu soostub alustama endast, saab ta ausust, usaldust, avatust ja siirust juurutada lihtsate käitumuslike sammudega. Tõemeeli lapse vaatenurga võtmine võib olla paljudele meist võõras, aga võib-olla on just indigolaste vaatepunkt see, mida meie maailm kõige rohkem vajab. Ja täpselt nii, nagu seda tegi pr Täiusliku poeg, ei jäta indigolapsed kunagi tähele panemata oma vanemate siiraid samme rahumeelsema maailma ülesehitamise suunas, sest nad teavad vaistlikult kõige suuremat saladust: rahu saab alguse kodunt.

Mõnikord

Mõnikord pöördub elu pea peale ja laksab sulle
vastu pead...
ja see teeb haiget.

Mõnikord lõhestab armastus südame su rinnus ja
viskab su põhjatusse sügavikku...
ja sa õpid edasi elama.

Mõnikord ei leia sa oma mõtetest ennast...
ja sa naeratad.

Mõnikord saavad unistused tõeks, aga kohal pole kedagi,
kes sind näpistaks...
nii jätkad sa unistamist.

– Kat, 13-aastane –

Järgneb põnev lugu Shirley Michaelilt, kus räägitakse indigolapsest, kelle nimi on Amber. Dr Michael on omandanud magistrakraadi nõustamises ja doktorikraadi transpersonaalses psühholoogias, samuti on ta uurinud Lääne ja Ida toitumisviise, keha talitlust, õppinud vibratsioonilist meditsiini, aroomiteraapiat, värvi- ja heliteraapiat, biofüüsikat, energeetikat ning tantsu- ja liigutusteraapiat. Tal on nõustamise erapraksis ning ta viib läbi seminare mitmesugustel teemadel. Regulaarselt avaldatakse tema artikleid tervisest ja tervendamisest. Ta on indigolapse ema ja see on siiani tema kõige hinnalisem kasvatuskogemus!

Täpsemat infot võib dr Michaelilt saada e-posti teel aadressil smichael@znet.com.

Kirjastuse Valgusesaar väljaandena on varem ilmunud ka Lee Carrolli ja Jan Toberi raamat „Indigolapsed. Uus põlvkond on saabunud“. Tegemist on esimese raamatuga maailmas, mis on pühendatud indigofenomeni tutvustamisele. Inglise keeles ilmus see aastal 1999.

INDIGOLAPSED

Uus põlvkond on saabunud

Indigolapsed on lapsed, kes esindavad uut psühholoogilist käitumismustrit, mida pole varasematel aegadel laiemalt täheldatud ega dokumenteeritud. Seda mustrit iseloomustavad väga erilised omadused, mille tundmaõppimine kutsub nii vanemaid kui õpetajaid üles muutma oma suhtumist lastesse nii isiklikul kui ühiskondlikul tasandil. Selles imelises, uuele paradigmatle teedrajavas raamatus vastavad rahvusvaheliselt tuntud autorid ja seminaride läbiviijad **Lee Carroll** ja **Jan Tober** mitmetele indigolapsi puudutavatele küsimustele:

- *Kas indigolapsed on järgmine aste inimkonna evolutsiooniredelil?*
  - *On need lapsed targemad kui meie nende eas?*
    - *Kuidas me oma lapsi aidata saame?*
- *Kuidas ja miks on paljudest tänapäeva lastest saanud „süsteemipurustajad“?*
- *Miks on nii paljudel meie kõige säravamatel lastel diagnoositud „tähelepanupuudulikkus“ ja/ või „hüperaktiivsus“?*
- *Kas rituaalidele ja teistele psüühikale mõjutavatele ravimitele leidub tõhusaid alternatiive?*

See raamat sisaldab lisaks autorite endi tähelepanekutele ka hulgaliselt intervjuusid, artikleid ja arvamusi mitmetelt oma ala spetsialistidelt (teadlastelt, haridustöötajatelt, psühholoogidelt, jne), kes heidavad valgust indigolasteks nimetatud fenomenile. Need lapsed on tõesti erilised ning moodustavad valdava enamuse praegusel ajal sündivatest lastest ja seda kõikjal üle kogu maailma! Nad sünnivad siia ilma „teadmise“ga, kes nad on – seega tuleb meil neid juba varakult tõsiselt võtta, rõõmustada neis peituvate eriliste omaduste üle ning õppida, kuidas neid tarkuse ja armastusega suunata.

Kirjastuse Valgusesaar raamatusari indigolastele ja nende vanematele!

www.valgusesaar.com

VÄIKESE INGLI LOOD

Kirjutanud ja joonistanud Leia A. Stinnett

Inspireerituna peangel Miikaeli poolt, on Leia Stinnetti sulest sündinud mitmeid imelisi ja sügavasisulisi raamatuid – eesmärgiga edastada nii lastele kui nende vanematele praegusel ajastul järjest olulisemaks muutuvaid sõnumeid. Väikese Ingli Lood on mõeldud eelkõige uuele, ka INDIGOLASTEKS nimetatud põlvkonnale, äratamaks neis lastes peituvaid võimeid ning avamaks nende kaasasündinud tarkust.

See raamatusari sisaldab südantavavaid ja paljudele olulistele küsimustele võimalikke vastuseid pakkuvaid jutustusi, samuti laste, aga ka nende vanemate vaimset teadlikkust ning tunnetamisvõimet arendavaid harjutusi, meditatsioone ning ülesandeid, mis toetavad meie vaimset kasvu ning on abiks eneseleidmise teekonnal. Raamatukeste sõnumid on lihtsad ja universaalsed ning nende loomise eesmärgi võib kokku võtta kord Miikaeli poolt Leiale öeldud sõnadega: “Koos aitame lapsi...”

Avastades tšakraid

Õpime tundma, äratama ning tasakaalustama
oma kehas asuvaid energiakeskusi.

Ingel palus mul jätta teiega hüvasti

Ühe väikese poisi siit maailmast lahkumise kogemus.

Üks punane roos

Kaunis lugu andestamise, kaastunde,
armastuse ja jagamise õppetunnist.

Ühtsusevärv

Jutustus eraldumise õppetunnist ja selle ületamisest armastuse abil.

Kes kardab pimedust?

Kuidas sina oma hirmudest jagu saad?

See raamat räägib loo poisist, kes õppis oma hirme ületama.

Kus on Jumal?

Jutustus poisist, kes tahtis teada saada, mida sõna

„JUMAL“ siis ikkagi tähendab.

Sild kahe maailma vahel

Lugu tähelaps Saarast ja tema imepärastest võimetest.

Eestikeelset infot indigolaste kohta leiate:

www.valgusesaar.ee/indigo.htm

